

Adriana Neagoe
PLACEBO

povestiri

POLIROM
2026

Cuprins

Versiunea externă	7
Amnezic	22
Bucarest	31
Înger	43
Freddie.	61
Multicultural	75
Delirium tremens	81
Breșa	100
Femei puternice	115
Impostorul	138
Reconstituirea unei capodopere.	153
Rochia de mireasă	163
Îmi place de tine	174
Serul roz	185
Afară	194

Ciudat mai era și faptul că bărbatul, cu toată glagoria și diplomele lui, avusese până atunci slujbe modeste: șofer de taxi, comisionar, ajutor de brutar și vânzător. Pentru un psihiatru, rostul acestor discuții este să ceară, din nisipul atâtor date, elementele prețioase care duc spre un diagnostic.

Bărbatul a mai spus că de tânăr îi plăcuse să discute probleme existențiale și că vocația lui fusese să devină preot. Dar prima depresie, la 17 ani, îi zădărniciase plecarea de acasă ca să urmeze cursurile teologice.

— Nu după multă vreme mi-am pierdut credința în Dumnezeu.

— Cu ce altceva ai înlocuit ceea ce-ți fusese drag în trecut – familie, Dumnezeu? l-a întrebat atunci doctorul.

Capul asistentei-șefe a apărut de după perdea. S-a scuzat și l-a rugat pe doctor să iasă.

— Doctore, i-a spus când au ajuns la capătul culoarului și nu mai puteau fi auziți, pacientul e calm, plânge, deci regretă. Nu crezi că ar fi timpul să semnezi mai repede hârtia aceea și să dăm drumul Poliției? Îl putem pune sub supravegherea unuia din personalul nostru, dacă ar fi cazul. Avem destui oameni disponibili. Și nu-l poți convinge să renunțe la ochelarii de soare? a mai cerut femeia, în timp ce el semna formularul

de luare în primire. Eu, una, nu cunosc decât trei feluri de persoane care stau înăuntru cu ochelari de soare: orbii, șmecherii și orbii care te șmecheresc. Țasta de care-o fi?

Doctorul n-a răspuns la ceea ce el socotea că este din categoria „tâmpeniile asistentelor”. În schimb a dat ordinul așteptat, să scape și să se poată ocupa nestingherit de pacient:

— Pune supraveghere continuă. E periculos. Plânge că nu i-a reușit tentativa, dragă, nu că regretă c-a făcut-o, i-a aruncat din mers, cu spatele deja întors.

Când bărbatul s-a ridicat să-i fie scoase cătușele, statura lui a apărut atât de impozantă, încât îi putea privi pe toți de sus. Asta doar dacă cineva ar fi reușit să-i vadă ochii ascunși de lentilele negre. Fața lui era osoasă și nebărbierită, iar părul țepos arăta de parcă fusese aranjat de o mașină de tuns iarba cu lamele tocite. Starea lui sufletească speria poate mai mult decât o făceau trăsăturile și ochelarii Tonton Macoute.

— De prima soție m-am îndrăgostit în liceu, a continuat el povestea, și ne-am căsătorit în timpul facultății. S-a prăpădit după cincisprezece ani pe masa de operație din cauza unei embolii. Socrul m-a făcut vinovat de moartea ei, susținând că eu ar fi trebuit s-o conving să facă mai devreme operația.

Încercarea de a-și curma viața la 37 de ani, urmată de prima lui spitalizare, fusese cauzată tocmai de această acuzație căreia începuse nu numai să-i dea crezare, dar s-o învârtă zi și noapte în minte, fără să mai poată adormi.

— Atunci mi-au injectat ceva care a avut un efect nemaipomenit: m-au făcut să halucinez bisturie. Toate obiectele – televizorul, chiuveta, perna, vaza, prosopul – aveau marginile tăioase, erau reci și înfricoșătoare, dar după câteva seringi am simțit că dintr-un *coupe-papier* aurit m-am prefăcut în bărbat.

Doctorul, deși foarte tânăr, intuia că partea cea mai grea pe care o cară cu ea amintirea nu este durerea, ci izolarea, neîmpărtășirea ei. Aștepta, așadar, tăcut, fiind convins că bărbatul avea să-și continue povestea fără îndemnul lui.

— După niciun an, am întâlnit-o pe a doua soție. Era asistentă socială la clinica unde mă duceam degeaba la psihiatru. Rămăsesem la fel de deprimat. Mi-am dat seama imediat cât era de rafinată și de inteligentă. Dar suferea de o formă gravă de artrită încă din adolescență. Am fost logodiți timp de doi ani și, pentru că boala ei avansa, am hotărât s-o iau de soție. Voiam să-i dovedesc că o iubeam cu adevărat.

Până să se prăpădească, femeia petrecuse ținută la pat toți cei șase ani ai căsniciei lor.

Avea o artrită reumatoidă juvenilă avansată. În acei ani de boală și iubire, cei doi au dus o viață izolată, în care el i-a stat la căpătâi zi și noapte.

În adolescență, bărbatul devenise pasionat de OZN-uri și extraterestre. La un moment dat, după spusele lui, începuse să-i alerteze pe cei din jur că văzuse un OZN împreună cu soția, doar că femeia nu se arăta foarte convinsă. După moartea ei, și-a pierdut interesul pentru OZN-uri, dar și l-a recăpătat după a doua căsătorie, când s-a reapucat să studieze problema cu și mai multă asiduitate.

— Cu doi ani înainte ca ultima mea soție să se stingă, am început să o înregistrez atunci când vorbea în somn. Descria scene cumplite ale răpirii ei de către extraterestre în copilărie.

Bărbatul avea în telefon nouăsprezece înregistrări audio cu relatările pe care i le solicitase propriei soții, punându-i întrebări care cereau răspunsuri amănunțite, cu un aer reportericesc, ca și cum ar fi luat interviu unei personalități. Femeia rostea frazele tare și clar și ținea ochii deschiși, dar el spunea că dormea. Doctorul a ascultat înregistrările. În liniștea din jur, glasul acela subțirel și plângăcios de fetiță ar fi îngrozit pe oricine altcineva. Le-a reascultat în zilele următoare, retras în cabinet, cu căștile pe urechi,

după ce îl rugase pe pacient să i le trimită și lui.

— Totul a început atunci când i-am arătat pentru prima oară niște fotografii cu extraterestri.

Descoperise că femeia simțea de mai multă vreme o anumită repulsie pentru bufnițe. După ce a văzut fotografiile cu acele creaturi care aduceau cu bufnițele, au început să apară coșmaruri și, la scurt timp, a prins să-și depene în timpul nopții amintirile despre răpire. Dimineața nu mai știa ce povestise, dar, ascultând înregistrările, era pusă la curent cu ce relata peste noapte.

Izolați de lume, cei doi ajunseseră să fie convinși că ea, născută acum 3.000 de ani din ființe umane, devenise extraterestră și fusese teleportată pe pământ pentru a-l întâlni și a se căsători cu el, conform dorinței semenilor. *El* era pământeanul care ar fi putut s-o facă să rememoreze teribilele experiențe prin care trecuse. Trăiau cu credința că se aflau în permanent contact cu extraterestrii. În timpul zilei, nimic nu era întâmplător. Dacă un obiect din casă nu putea fi găsit, acela era o dovadă că „Ei“ existau. Tot felul de obiecte dispăreau și reapăreau. Un tirbușon pe care nu-l mai găseau de câteva zile a căzut din patul în care zăcea soția lui ca la o comandă misterioasă și lucrul acela i-a înmărmurit. Cu

timpul, la sugestia ei, bărbatul ajunsese să creadă că și el fusese răpit cu mii de ani în urmă, că și el devenise un extraterestru cu aspect uman. Așa cum mulți alți oameni trecuseră prin aceeași transformare și teleportare, doar că nu își puteau aminti fără ajutorul cuiva special, cum era el.

— Căsnicia noastră a fost perfectă. Nu-mi aduc aminte să mă fi contrazis vreodată sau să ne fi certat. Ne plăcea să citim împreună, să stăm de vorbă, să facem dragoste, să fim numai noi doi, nederanjați de nimic și de nimeni.

— Și cum a murit?

— S-a stins la spital, în somn, în urma unei infecții. Am fost anunțat târziu, abia a doua zi dimineață, când au găsit-o fără suflare. Doctorul ei mi-a spus ulterior că în cazurile avansate de artrită reumatoidă apare adesea infecția, o cauză frecventă de deces. Mai înainte de această complicație, mă rugase s-o ajut să moară mai repede, în cazul în care durerile ar fi devenit insuportabile. Am semnat un pact. Planul fusese s-o sufoc cu perna, apoi să-mi iau și eu viața sărind cât mai repede de pe blocul nostru, ca să ajungem dincolo împreună, în unul și același loc. Dar după atâta timp de la moartea ei, șansele de a ateriza dincolo, regăsindu-ne, nu mai sunt aceleași.

Bărbatul s-a angajat la magazinul alimentar, unde a muncit din greu ca să strângă bani, să